

Iat eller forsoning

et har vært meget for-
usende og, ikke minst,
uffende å se hvilket syn
edrsstad Blads redak-
t forfekter på planene
n å reise et minnesmerke
er falne, norske front-
empere fra siste verdens-
ig.

Redaktøren viser i sine

to lederartikler at han
svært lite har forstått alvo-
ret og tragedien i fem års
okkupasjon av landet vårt.
Riktignok levde ikke han
dengang - hvilket unnskyld-
der endel, men jeg ville ha
trodd at han hadde hørt,
lest, lært og forstått noe
om det som foregikk i dis-

se fem år. I dag benytter
han en fullstendig for-
vrent argumentasjon som
ligger milelangt utover det
som saken egentlig dreier
seg om, nemlig regelrett
landsforræderi til fordel
for en utrolig brutal okku-
pasjonsmakt, Tyskland.

For de mange av oss

som opplevde disse fem
vonde år, føles det vondt at
disse forrædere nå forher-
liges. Og at forherligelsen
på toppen skal «presse»
frem av redaktører med en
misforstått human innstil-
ling, gjør saken enda von-
dere. Egentlig burde re-
daktøren skamme seg for

på sin måte å «strø salt i»
svært vonde minner for tu-
senvis av gode nordmenn.

Dette dreier seg ikke
om hat, men om ikke å
glemme det faktum at dis-
se frontkjempere var
Landsforrædere - og ble
straffet som det.

Knut W. Evensen.

Innvandringen

Underlig artikkel

Av Erik Gjems-Onstad,
Hvalstad

Odd Børretzen hadde en forunderlig
artikkel i Aftenposten 20. ds. Det fore-
kom meg at han lever i en forfatters
drømmeverden, og han betrakter ty-
deligvis alle oss innvandringsmot-
standere som mennesker med en lav
moral i forhold til hans egen.

Børretzen tar utgangspunkt i vår si-
tuasjon under den tyske okkupasjon.
Jeg tror ikke han taler på vegne av
noen majoritet fra den tiden. Vi som
«flyktet» fra Norge, hadde intet ønske
om å bli «nye landsmenn» i noe annet
land. Det eneste vi ønsket var å kom-
me tilbake og kjempe for Norges fri-
het med våpen i hånd. Dette gjaldt
den store majoritet av norske flykt-
ninger under den 2. verdenskrig, både
gamle og unge, menn og kvinner. Det
var stor bitterhet blant nordmenn i
utlandet fordi så få fikk anledning til
aktiv innsats. Det var heller ikke
mange som ble igjen i utlandet da
Norge ble fritt.

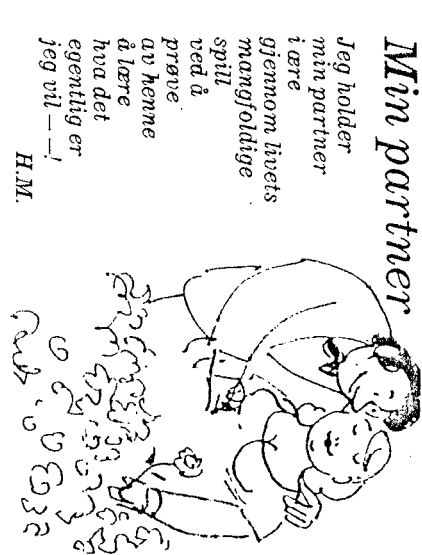
Jeg var den første som i 1974 i Stor-
tinget advarte mot vår innvandrings-
politikk. Jeg trodde ikke på noe «far-
verikt fellesskap» eller noe «flerkultu-
relt samfunn». Men ingen av de store
partiene ville se de problemene som
måtte oppstå ved den innvandring vi
sto overfor.

Odd Børretzen tror kanskje at det
er spørsmål om flyktninger i livsfare.
Dette gjelder bare en bitte liten brok-
del av dem som kommer. Ifølge en
brosjyre fra Utlendingsdirektoratet
var det 108 som fikk innvilget asyl
som politiske flyktninger i 1990 og 101
i 1991, mens 1219 fikk innvilget opp-
holdstillatelse på humanitært grunn-
lag i 1990 og 1654 i 1991. Etter reglene
om familieegjenforening var det 5866
personer som fikk oppholdstillatelse i
1991, og i 1992 var tallet 6445.

Det er ikke mange av de som har
kommet til Norge som asylsøkere,
som har reist tilbake til sitt eget land,
når mulighetene har åpnet seg for
dette. Snart er det like mange pakista-
nere i Norge som samer.

Hvis vi sendte hjem alle som kunne
reise uten fare for liv eller frihet og
som ikke er fullt og helt integrert i
Norge, ville nok de fleste innvandr-
ingsmotstandere være innstilt på å
ta imot nye virkelige flyktninger.

Det er ikke dårlig moral som gjør
at vi har advart mot den masseinn-
vandring som vi har opplevd i de se-
nere år, men bekymring for vår na-
sjons fremtid.

DEBATTEN

går videre

Minnesmerke over landssvikere

I store oppslag i Verdens
Gang for 6. og 9. juli i år ser
vi igjen at gamle frontkjem-
pere går hardt inn for å få
reist offentlig minnesmerke
over sine falne kamerater i
Fortsettelseskrigen i Fin-
land 1941-1944.

Det er viktig at ikke dette
må skje. Alle parter burde
være best tjent med at dette
kapittel i krigshistorien går i
glemmeboken. Vi har sett i
media gjennom lang tid nå
at slike minnesmerker blir
anvendt som kultsteder for
unge, villfarne og villedede.
Deres gamle førere forenk-

ler sin krigsinnsats til at de
bare var idealistiske kjem-
pere mot kommunismen. Det
stikkes under stol at enkelte
av deres talsmenn har mer å
svare for her hjemme.

Slike forhold burde de som
kalles historikere ha forsket
mer i før de gir historisk-
etisk støtte til nazi-kampan-
jen for minnesmerker over
landssvikerne. Som medlem
av Linge-klubben tar jeg av-
stand fra den uttalelse i VG
9. juli som tillegges Linge-
karen Svein Blindheim.

Hvis historikeren Hans
Fredrik Dahls uttalelse i VG

om at det bare er et tids-
spørsmål før historien snur
og frontkjemperne blir hed-
ret, er korrekt gjengitt, så
har Dahl gitt nok et bidrag
til å snu historiske fakta til
usannhet. Siste nytt fra
Tyskland var at unge nord-
menn ble skamslått av ung-
nazister fordi de «så ut som
venstreradikale».

Med disse realiteter som
bakgrunn er det viktig at
myndighetene gjør en aktiv
innsats for at nynazismen
ikke skal få grobunn i norsk
ungdom.

Erik Ræstad,
Snarøya.

Si det i VG, Boks 1185 Sentrum, 0107 Oslo

V.G.

27-

Joh.